

Sygn. akt III Ca 306/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Gabriela Sobczyk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Z. N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 11 października 2016 roku, sygn. akt I C 1466/16

oddala apelację.

SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 11 października 2016r. Sąd Rejonowy w sprawie z powództwa S. Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura w W. przeciwko Z. N. o zapłatę, zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1368,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2016 r. (pkt 1.), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2.), obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez stronę powodową w wysokości 374,44 zł (pkt 3.) oraz nadał wyrokowi w punkcie 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 4.)

W stanie faktycznym Sąd I instancji ustalił, że dnia 20 stycznia 2014 r. (...) sp. z o.o. w G. (poprzednik prawny powoda) udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 1000 zł, na okres do 19 lutego 2014r. Za udzielenie pożyczki naliczono opłatę w postaci prowizji w kwocie 320 zł, która miała być zapłacona łącznie ze spłatą pożyczki. Dalej strony postanowiły, że udzielona pożyczka jest nieoprocenowana i wynosi 0% przez cały czas trwania umowy. Jednocześnie pożyczkodawca zastrzegł możliwość naliczania opłat za działania windykacyjne (§6 ust. 1 umowy). W §6 ust. 5 strony ustaliły koszty działań windykacyjnych. Pożyczkodawca mógł obciążyć pożyczkobiorcę opłatą za trzy wysłane monity z czego dwa pierwsze miały zostać wysłane listem zwykłym, a trzeci listem poleconym. Pożyczkodawca określił koszty monitów w wysokości 30 zł za pierwsze wezwanie, a 50 zł za drugie i trzecie. Dnia 25 listopada 2015r. (...) sp. Z o.o. s.k. w G. będąca następcą prawnym pożyczkodawcy zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności nr (...). Z uwagi na brak spłaty pożyczki powodowa firma pismem z dnia 17 grudnia 2015r. zawiadomiła o dokonanej cesji i wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty, domagając się uregulowania kwoty 1463,02 zł razem z odsetkami.

Na gruncie poczynionych ustaleń Sąd uznał powództwo za częściowo zasadne. W pierwszej kolejności rozważył treść art. 339 § 1 i 2 k.p.c., stwierdzając, iż zaistniały podstawy do wydania wyroku zaocznego. Wskazał ponadto, że wynikająca z tego przepisu zasada, że wydając wyrok zaoczny Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o

okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. Wskazane domniemanie w ocenie Sądu nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialno prawną podstawę wyroku. Ponadto domniemanie to zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

Następnie Sąd przeanalizował normy prawa materialnego, w tym art. 720 k.c. oraz ustawę z 12 maja 201r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016r. poz.1528).. Zdaniem Sądu Rejonowego pozwana nie wywiązała się ze swoich umownych powinności, w związku z czym ciąży na niej obowiązek zwrot pożyczki w kwocie 1368,37 zł.

Z kolei Sąd I instancji zdyskwalifikował należności dochodzone przez stronę powodową w zakresie działań windykacyjnych. W przedmiocie żądanej opłaty w wysokości 130 zł Sąd I instancji wskazał, że w sprawie wykazano jedynie, że wysłano jedno wezwanie do zapłaty, a co do pozostałych monitów powód nie wykazał wbrew literalnemu brzmieniu umowy, aby zostały podjęte jakieś działania polegające na wezwaniu pozwanej do zapłaty.

Sąd zaznaczył, że przerzucanie na konsumenta kosztów działalności gospodarczej powoda i związanego z tym ryzyka uznać należy za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Dodał, że kwestie te były uznane przez UOKiK jako sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumenta. Ponadto opłaty windykacyjne nie mogą odbiegać od rzeczywistych kosztów związanych z ich wykonaniem. Sąd ustalił koszt wezwania do zapłaty na kwotę 10 zł. Zatem powód wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 kc nie przedstawił dowodów na istnienie wyższej niż tak określona wysokość monitu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził tytułem niespłaconego kapitału kwotę 1320 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek kwotę 38,37 zł oraz tytułem wezwania do zapłaty kwotę 10 zł. W zakresie odsetek Sąd Rejonowy odwołał się do art. 481 § 1 i § 2 k.c. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 100 k.p.c., a o rygore natychmiastowej wykonalności orzeczono po myśli art. 333§1 pkt 3 kpc.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo, czyli co do pkt 2 w zakresie kwoty 120 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 marca 2016r. do dnia zapłaty. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania cywilnego, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że przytoczone przez powódkę twierdzenia podjęcia przez powoda działań windykacyjnych związanych z monitami upominawczymi określonymi w §6 ust.5 umowy pożyczki (...) z 20 stycznia 2014r., podczas gdy twierdzenia w tym zakresie nie budziły kwalifikowanych wątpliwości, wobec czego należało przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach przytoczonych w pozwie, w tym o poniesionych przez powoda kosztach windykacyjnych.

Nadto powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 385¹ kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek błędnej wykładni zapisu umowy zawartego w §6 ust. 5 i uznaniu, iż opłaty za działania windykacyjne są zbyt wysokie, a tym samym naliczanie ich stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego.

Na tej podstawie apelujący zażądał zmiany wyroku poprzez dalsze zasądzenie od pozwanej kwoty 120 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrócił się o przyznanie zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe i Sąd Okręgowy je podziela. Jednak w ocenie Sądu Okręgowego konieczne jest pewne uzupełnienie tych ustaleń. Sąd Rejonowy w pewnym zakresie wyciągnął ze swych ustaleń wadliwy wniosek co do tego, że kierowane do pozwanej pismo z 17.12.2015r. stanowi czynność windykacyjną, której koszty dochodzone były w niniejszej sprawie. Wskazane pismo wystosowane zostało jednak nie przez pierwotnego wierzyciela, lecz przez

powoda. Zawiera ono zawiadomienie o przelewie oraz wezwanie przez powoda do uiszczenia należności, w tym także należności w kwocie 130zł z tytułu kosztów (k. 33). Z tym uzupełnieniem Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

Analiza zgłoszonego żądania i jego podstawy faktycznej oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że brak było podstaw do uwzględnienia powództwa w całości wobec pozwanej.

Na etapie postępowania apelacyjnego spór koncentruje się wokół § 6 ust. 5 umowy pożyczki.

Przed wszystkim odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., wskazać należy, że okoliczność iż w sprawie wydano wyrok zaoczny nie oznacza, że powództwo w takim wypadku jest zawsze uwzględniane w całości. Niezajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda z obowiązku powołania się na okoliczności faktyczne, z których wynika zobowiązanie pozwanego.

W art. 339 § 2 k.p.c. określono domniemanie o zgodności z prawdą, które ma dotyczyć okoliczności faktycznych wskazanych w pozwie lub w pismach procesowych powoda doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Odnosząc brzmienie tego przepisu do okoliczności niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy zauważył, że w pozwie nie wskazano jako podstawy faktycznej okoliczności dokonania w stosunku do pozwanej czynności windykacyjnych - wskazano jedynie na zawartą przez nią z poprzednikiem powoda umowę oraz stwierdzono, że pozwana mimo upływu terminu należności nie uregulowała. Powód wskazał ponadto, że pismem z 23.12.2015r. poinformował pozwaną o dokonaniu przelewu i wezwał do zapłaty należności. Wskazał też w pozwie, jakich należności dochodzi, między innymi są to „należności z tytułu kosztów windykacyjnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 130 zł”. Dalsza część twierdzeń pozwu odnosi się do przelewu wierzytelności.

Wskazane zapisy pozwu nie zawierają zatem twierdzeń powoda odnośnie podjętych wobec pozwanej czynności windykacyjnych. Twierdzenie o naliczeniu kosztów takich czynności przez poprzedniego wierzyciela nie jest jednoznaczne z twierdzeniem, że poprzedni wierzyciel takie czynności windykacyjne podjął. Samo twierdzenie o naliczeniu tychże opłat bez wskazania, że czynności windykacyjne zostały podjęte powoduje uzasadnione wątpliwości co do zgłoszonego przez powoda żądania w tym zakresie.

Sąd Rejonowy ustalił, że do pozwanej wysłany był jeden monit, co oparł na złożonych wraz z pozwem dokumentach (k.32-36). Jak już jednak wskazano, dokumenty te wskazują, że wezwanie to datowane na 17.12.2015r., a wysłane 23.12.2015r. pochodziło bezpośrednio od powoda, a nie od poprzedniego wierzyciela, a dochodzona pozwem kwota 130zł dotyczy, jak już wskazano, „należności z tytułu kosztów windykacyjnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela”.

Tym samym wobec braku w podstawie faktycznej pozwu twierdzenia o konkretnych podjętych działaniach windykacyjnych przez poprzedniego wierzyciela, a ponadto nie wynikają one także z dołączonych do pozwu dokumentów, zgłoszone żądanie zapłaty kwoty tychże kosztów zasadnie Sąd Rejonowy uznał za budzące wątpliwości.

Nie ulega wątpliwości, że strona powodowa winna była jasno sprecyzować podstawę faktyczną swojego roszczenia, w szczególności to, z jakiego dokładnie tytułu dochodzi należnej jej kwoty i z jakimi zdarzeniami faktycznymi się one łączą. W pozwie należność z tytułu kosztów windykacji została określona enigmatycznie, co polegało jedynie na wskazaniu opłaty w tej wysokości i twierdzeń o nabyciu należności z tytułu tych kosztów od poprzednika prawnego

powoda. Wskazać w tym miejscu należy, że nabyć można jedynie wierzytelność istniejącą. Tym samym objęcie kwoty 130zł umową przelewu nie stanowi niebudzącej wątpliwości podstawy do twierdzenia o istnieniu tej wierzytelności.

Okoliczność zawarcia w umowie postanowienia o możliwości kierowania przez wierzyciela do pozwanej monitów oraz zawarcie tam postanowień o należności za takie działania windykacyjne wierzyciela nie przesądza, że faktycznie wierzyciel takie działania podjął, a co za tym idzie, że powstała podstawa do naliczenia należności za nie.

Brak twierdzeń o kierowaniu wezwań do pozwanej powoduje, brak powołania okoliczności uzasadniających powstania zobowiązania pozwanej na podstawie §6 ust. 3 umowy pożyczki. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy uznał koszty te jako budzące uzasadnione wątpliwości. Wątpliwości tych nie niweluje przedstawiona umowa pożyczki z dnia 20 stycznia 2014r. o nr (...), a także umowa spółki komandytowej z dnia 3 listopada 2015r., umowa przelewu wierzytelności z dnia 25 listopada 2015r. o nr (...), czy też załącznik nr 1 do umowy obejmujący wykaz wierzytelności. Dokumenty te nie dowodzą bowiem faktycznego podjęcia przez poprzednika powoda czynności windykacyjnych wobec pozwanej. Za Sądem I Instancji należy wskazać, że brak w aktach sprawy dowodów na wysłanie monitów zgodnie z §6 ust. 3 umowy.

Rozstrzygnięcie w tym stanie sprawy, czy przewidziana w umowie wysokość opłat za czynności windykacyjne jest zgodna z zasadami współżycia społecznego byłoby przedwczesne i jest zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Tym samym rozpoznając sprawę w granicach apelacji Sąd Okręgowy uznał, że nie ma konieczności sięgania do analizy art.358¹ k.c., skoro bowiem brak było w pozwie twierdzeń o podjęciu działań windykacyjnych przez poprzednika powoda, to brak było też okoliczności w tym zakresie, które na gruncie art. 339§ 2 kpc mogły być uznane za zgodne z prawdą .

Tym samym w granicach apelacji zgłoszone przez skarżącego żądanie uznać należało za nieoparte na podstawie faktycznej pozwu. Tym samym bezpodstawny był zarzut naruszenia art. 339§2kpc.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

SSO Gabriela Sobczyk